

ВМЕСТО УВОД

Книжката, която държите в ръцете си, е резултат от усилията на група студенти да се докоснат, да съхранят и да донесат и до вас част от фолклорното богатство на тези, които наричат себе си *ром*, а другите ги наричат *цигани*. Тук можете да намерите и кратка информация за това, кои са ромите, откъде идват, и какво ги вълнува. Вие ще имате възможността да се убедите, че те не са по-различни от българите и турците, и че да се наричаш „циганин“ не е обидно. От приказките, които ще прочетете, ще видите, че цигани, българи и турци вярват в едни и същи добродетели и еднакво силно се радват когато доброто и любовта победят. С тази книжка ще имате възможност и да се забавлявате като оцветявате илюстрациите към отделните приказки.

Боговете се създават, когато някой повярва в тях и стават все по-големи, колкото повече хора вярват в тях. Така е и с приказките. Те отварят светове си, когато достигнат до хората. А за да стане това те трябва да бъдат записани, защото устната памет умира. В света на компютрите и електронните игри приказките се скитат бездомни в съзнанието на нашите баби и дядовци, и когато последните затворят очи, с тях си заминават и приказките. Ако не им построим една хартиена къща и един измислен нарисуван свят. Те ще ни се отблагодарят като ни върнат малко от добрината ни, като ни покажат колко лесно е да бъдеш щастлив ако истински го искаш, и как една история може да нарисува една усмивка. Хората, които направиха това възможно са: Елена Кираджиева – Топкарова, Павел Крумов, Емилия Борисова, Цветалина Георгиева, Теодора Крумова, Любомир Николов и Георги Колев.

В продължение на два месеца – февруари и март 2002 г., в рамките на проект „Ромите в Североизточна България (разкази и памет – от тях за тях)“, бяха обходени редица села и градове в Североизточна България, предимно в Шуменска и Търговищка област, като отчасти обхванахме и някои селища по границите на Великотърновска област, а именно: Шумен, Мараш, Салманово, Ивански, Златар, кв. Дивдядово (гр. Шумен), Драгоево, Стражица, Златарица, Кардам, Мътница. На много места ни посрещаха с думите „Ние не знаем приказки – баба знаеше, но тя почина.“ Имаше и хора, които още помнеха. Те събираха късчетата спомени и истории, дълбоко